U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zastoupené JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem se sídlem Vaníčkova 1070/29, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou, 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2009, č. j. OAM-64/VL-18-08-2009, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 6. 2009, č. j. 63 Az 11/2009 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Pavla Marečka **se určuje** částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Žalobkyně brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 2. 2009, č. j. OAM-64/VL-18-08-2009. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že žalobkyně v řízení před správním orgánem netvrdila, že byla v zemi původu pronásledována, ani neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že má odůvodněné obavy z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, nebo, že by jí hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Důvodem k udělení mezinárodní ochrany v České republice podle § 12 písm. b) zákona o azylu není skutečnost, že v zemi původu stěžovatelky bylo zahájeno šetření ve věci zcizení přísně evidovaných formulářů pro mezinárodní přepravu, za které nesla odpovědnost, ani to, že v České republice požádala o udělení azylu, neboť má obavy, že za ztrátu formulářů bude ve své vlasti potrestána. Rovněž snahu o legalizaci pobytu nelze podřadit důvodům pro udělení azylu. Krajský soud dále uvedl, že žalobkyně sice byla vyslýchána policejními orgány ve věci krádeže dokladů, ale nebylo vůči ní vzneseno obvinění, soudní líčení nebylo nařízeno. Se státními orgány Běloruska neměla žádné jiné problémy. Obavy žalobkyně, že bude uvězněna za ztrátu dokladů, nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany; žalobkyně ani nevyčkala výsledků prováděného vyšetřování a její obavy nejsou ničím konkrétním podloženy. Ze žádné ze skutečností, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla, nelze učinit závěr, že by žalobkyni v případě návratu do země hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnila stížní důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítla, že byla po ztrátě dokumentů, ke kterým měly přístup 3 osoby, opakovaně vyslýchána státní bezpečností. Když její nadřízená opustila Běloruskou republiku, tak jí bylo příslušníkem KGB sděleno, že je pro tento čin potřeba někoho potrestat a pokud dojde k soudu, „tak od něj již neodejde, bez ohledu na její vinu“. Stěžovatelka v kasační stížnosti zdůraznila, že tato výhružka byla učiněna bezpečnostní složkou nedemokratického totalitního státu, jehož útvary naprosto nedodržují platné úmluvy o ochraně lidských práv.

Ačkoliv uvedený čin nespáchala, měla obavu, že bude uvězněna a poukázala na nelidské podmínky při výkonu trestu. Z opatrnosti neinformovala rodinu a odjela na turistické vízum do České republiky, aniž by tak činila z ekonomického či jiného zištného důvodu.

Stěžovatelka uzavřela, že neúspěšní žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany jsou v Bělorusku diskriminováni tím, že jsou zavíráni do psychiatrických léčeben, šikanováni ze strany KGB, není jim umožněno pracovat, studovat atp.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry Krajského soudu v Ostravě.

Po zjištění přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního

řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

S posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatelka neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již vypořádal ve své dosavadní judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, dostupném na www.nssoud.cz; k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se obecně vyjádřil i v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, dostupném na www.nssoud.cz. K tomu navíc lze dodat, že Nejvyšší správní soud se ve své dosavadní judikatuře též zabýval i nutností pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu žadatelů o mezinárodní ochranu, a to např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, oba rozsudky taktéž na www.nssoud.cz.

Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval ve svých předchozích rozhodnutích, viz např. rozsudek ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, dostupný na www.nssoud.cz, kde soud dospěl k závěru, že z jiných, než v citovaném ustanovení uvedených, důvodů nelze doplňkovou ochranu udělit. Pokud stěžovatelka obecně poukazuje na poměry neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi původu, zdejší soud uvádí, že je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy (zde mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) musí vykazovat určitou úroveň. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde (obdobně viz rozsudky ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008 - 79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007 - 49, oba dostupné z www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud ustanovil stěžovatelce podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce advokáta a v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla advokátovi přiznána odměna za dva úkony právní služby v částce 2 x 2100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, je–li klientovi zástupce ustanoven soudem, náleží mu odměna za převzetí a přípravu zastoupení, a to včetně první porady s klientem, nikoli však za tyto úkony zvláště, jak požadoval zástupce. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky byla zástupci přiznána odměna za doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 12. 2009. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno v roce 2009, je třeba s ohledem na to, že od 1. 1. 2010 došlo ke zvýšení základní sazby daně z přidané hodnoty, vyřešit otázku, jaká sazba se na úkony advokátky vztahuje. Protože oba byly provedeny v roce 2009, vztahuje se na ně ještě 19% sazba daně. Poskytnutí služby bylo ve smyslu § 21 odst. 5 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. uskutečněno dnem, kdy byly každý z uvedených úkonů dokonán. V řízení podle s. ř. s., v němž se odměna advokáta počítá na základě jednotlivých advokátem provedených úkonů právní služby, u nichž lze víceméně jednoznačně určit, kdy k jejich provedení došlo (tj. kdy započalo jejich provádění a především kdy skončilo), určí se sazba daně v závislosti na tom, kdy byl úkon dokončen. Advokát je tedy povinen odvést částku 912 Kč, nikoli 960 Kč, kterou si účtoval. Celková částka odměny tedy činí 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu